

G. István László

A színörvény

Több éve nem láttam már. Öt-hat
évente érkezik, nem tudom, milyen
titkos rejtekből, az önmagunk
előtt is eldugott emlékterek kínos,
mások hibáztatását előidéző
szegleteiből, mindig
felismerem, és sosincs időm letagadni,
hogy ismerjük egymást. Na milyen,
kérdzte, mi milyen, árvízkarosultnak
lenni, távoli barátok kedvességére
szorulva szedegetni össze a hétköznapi
tárgyakat. De hát én magasan lakom,
igaz, hogy az ördögárok nincs messze,
de két utcával följebb élek, legyintett,
nincs értelme tagadni, a víz úgy veszi
el mindened, hogy folyékony litániája,
mint egy feketemisén hömpölygő
ima, egyszerre, mégis szakaszonként
szakítja le rólad az összes tartozékot.
Bútort, függönyt, iratokat, ajtót,
lakható életteret. Megvagyunk, kicsit
rendetlenül élünk, legyintett, nem is
volt dühös. Arra kell vigyázni, hogy
a tárgyakat ne kövessék az emberek.
Az elsodródó ágyneműk, cipők, gyerek-
játékok, fényképalbumok sokszor
mint beomló magasparton az iszap-
szakadás elviszik magukkal az anyád,
a feleséged, a gyereked, és mind
a barátaidat is. Most lesz közös
nyaralás, egész másfelé figyelt, szemében
a pupilla, a szivárványhártya és
a szemgolyó színei, a fekete, a hígkék
és a fehér mint egy csíkozott
színörvény kavargott körbe
émelyítően, megállíthatatlanul.

Lecsúszott glória

Az ötvenhatos villamos dunaparti szakaszában ismertem fel, két megálló között. Ablak mellett ült. Fejét két keze közé fogta, a kéz-satu egyszerre volt fülhallgató és lecsúszott glória. Feje ütemesen rázkódott a hallhatatlan zene ritmusára és a kocsi rugózásának ütemére. Szeme a folyó felé sandított. Azt mondja a víz, ahogy kőabroncsba fogott testének a végtelen elnyújtózás közben erdőtől tengerig, ráérősen, feketén, cél és eredet nélkül van ideje belesni minden villamosablakon, azt mondja a víz, cserélek azzal a szemmel, azt mondja a víz, van időm cserélni, unottan, kéz-satuba fogva bámulni magam, a villamosrugózás ütemét összemérni motorcsónak keltette hullámmal, sirály-ürülék-sodródással, a hajnali fény után keletkező észrevétlen lehűlés miatt feltámadt szelekkel, azt mondja a víz, amíg az nem szól semmit, csak félresandít, neki van ideje beszélni helyette, van ideje hallgatni helyette, és beszéltetni valaki mást, aki most néz. Azt mondja a víz, a glória semmi más, csak ez a két megálló között feszülő időtáv, megfigyelések ellenmozgása víztükrök tetején, azt mondja a víz, a glória olyan tükör, amiben végtelen ember elidőzése rezeg, a lecsúszott glória az erdőtől tengerig érő belakhatatlan sodródás. Azt mondja a víz, aki sandít, annak persze nincs ideje erre, azt mondja a víz, aki nézi azt, aki sandít, vagyis nekem, annak persze nincs ideje erre, azt mondja a víz, hogy nincs időm.